

Cartea lui Daniel - Numărul treizeci și unu

Avertismentul Americii: Semnificația tâlcuirii lui Daniel pentru zilele noastre

Jeff Pippenger

2023-12-26

Inscripția de pe zid și tâlcuirea lui Daniel adresată lui Belșatar reprezintă pronunțarea finală împotriva atât a cornului republican apostat, cât și a cornului protestant apostat al Statelor Unite. Istoria de început atât a părinților fondatori ai Statelor Unite, cât și a pionierilor adventismului este consemnată cu claritate, totuși lecțiile și avertismentele cuprinse în aceasta au fost puse deoparte de-a lungul a „patru generații”. Belșatar reprezintă în chip desăvârșit acest adevăr.

Nu este necesar să se definească o perioadă precisă de timp pentru a hotărî ce înseamnă o generație, căci Cuvântul lui Dumnezeu nu dă greș niciodată și afirmă limpede că în a patra generație Dumnezeu încheie socotelile cu neamurile care s-au răzvrătit împotriva voii Sale descoperite.

Și Dumnezeu a rostit toate aceste cuvinte, zicând: Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, care te-am scos din țara Egiptului, din casa robiei. Să nu ai alți dumnezei înaintea Mea. Să nu-ți faci chip cioplit, nici vreo înfățișare a vreunui lucru care este sus în ceruri, sau jos pe pământ, sau în apele de sub pământ. Să nu te închini înaintea lor și să nu le slujești; căci Eu, Domnul Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu gelos, care pedepsesc nelegiuirea părinților în copii până la al treilea și al patrulea neam al celor ce Mă urăsc; și Îmi arăt mila față de mii de generații ale celor ce Mă iubesc și păzesc poruncile Mele. Exodul 20:1.

În generația finală și, prin urmare, în „a patra generație” profetică a vechiului Israel, atât Ioan Botezătorul, cât și Hristos au identificat acea generație drept o generație de vipere.

O, neam de vipere, cum puteți voi, fiind răi, să spuneți lucruri bune? Căci din prisosul inimii vorbește gura. Omul bun scoate lucruri bune din vistieria bună a inimii; iar omul rău scoate lucruri rele din vistieria rea. Dar Eu vă spun că, pentru orice cuvânt nefolositor pe care-l vor rosti oamenii, vor da socoteală în ziua judecării. Căci prin cuvintele tale vei fi îndreptățit și prin cuvintele tale vei fi osândit. Matei 12:34–37.

În ultima generație a fiarei pământului, ea vorbește ca un balaur (o viperă). Din 1863 și până la legea duminicală, cornul republican s-a abătut de la Constituția Statelor Unite. Binecuvântările pe care Dumnezeu le-a revărsat asupra națiunii au întors inimile cetățenilor și ale conducătorilor de la responsabilitatea lor de a ocroti principiile care au produs bogăția și prosperitatea de care ajunsese să se bucure, iar ei au uitat motivația care i-a călăuzit pe părinții fondatori în alcătuirea documentului sacru ce a dat naștere bogăției și prosperității prin care, mai apoi, s-au lăsat ademeniți. Ei nu numai că au uitat scopul documentului sacru, ci au uitat și responsabilitatea lor de a păstra principiile cuprinse în acel document.

De la 1863 și până la legea duminicală, adevăratul corn protestant (Adventismul) s-a abătut de la adevărurile sale fundamentale, stabilite de Dumnezeu prin lucrarea lui William Miller.

Binecuvântările pe care Dumnezeu le-a revărsat asupra Adventismului au întors inimile cetățenilor și ale conducătorilor de la responsabilitatea lor de a ocroti principiile care au produs bogăția spirituală de care ajunseseră să se bucure, iar ei au uitat scopul pionierilor în alcătuirea soliei reprezentate pe cele două hărți sacre, care fusese menită să statornicească bogăția profetică pe care trebuiau s-o păzească și s-o proclame.

Atunci când Domnul a intrat în legământ cu vechiul Israel la Muntele Sinai, El a dat două table sfinte care conțineau cele zece porunci ale Sale, menite să fie simbolul relației Sale de legământ cu poporul Său. Când a instituit sărbătorile anuale, El a poruncit ca la Cincizecime să fie adusă o jertfă din două pâini, care trebuiau să fie înălțate. Jertfa legănată a celor două pâini era singura jertfă din serviciul sanctuarului care trebuia să aibă în pregătirea ei aluat (un simbol al păcatului omenesc, al răutății, al nelegiurii și al fățarniciei).

Nimwemerekwa si byiza. Ntimuzi ko akazimbu gatoya kazimbura ifu ryose? Nuko nimukureho akazimbu ka kera, kugira ngo mube ifu rishya, nk'uko mutagira akazimbu. Kuko Kristo Pasika yacu yamaze gutambwa ku bwacu. Nuko rero tujye dukomezanya umunsi mukuru, tutawukomezanya akazimbu ka kera, cyangwa akazimbu k'ubugome n'ubwickedness; ahubwo tuwukomezanye imigati idafite akazimbu y'umutima utaryarya n'ukuri. 1 Abakorinto 5:6-8.

În acest timp, când se adunase o mulțime nenumărată de oameni, încât se călcau unii pe alții, El a început să spună mai întâi ucenicilor Săi: Păziți-vă de aluatul fariseilor, care este fățarnicia. Luca 12:1.

Cele două pâini legămate, care au fost înălțate ca dar legănat, erau simbolul steagului celor o sută patruzeci și patru de mii, care, deși păcătoși, își curățiseră, prin puterea lui Dumnezeu, aluatul de răutate, nelegiure și fățarnicie. Aluatul care era în pâini îi reprezenta pe oameni (păcătoșii) care biruiseră păcatul prin procesul de curățire înfățișat ca fiind „copti” de focul cuptorului solului legământului din capitoul trei al cărții lui Maleahi. Pâinile reprezentau, de asemenea, „pâinea cerului”, căci, atunci când erau aduse, trebuiau să fie înălțate spre cer ca dar legănat.

La Cincizecime, când a sosit împlinirea prefigurării celor două pâini care fuseseră aduse de-a lungul anilor la sărbătoarea Cincizecimii, ucenicii lui Hristos au început lucrarea de chemare a unui alt grup (a doua pâine) din lumea neamurilor. Aveau să existe atunci două pâini, amândouă curățite de păcat (aluat).

Cele două table ale Celor Zece Porunci au devenit simbolul relației de legământ a Israelului din vechime, iar cele două pâini legămate reprezintă relația de legământ cu biserica creștină timpurie. La începutul istoriei fiarei care se ridică din pământ, cele două table sacre din Habacuc au fost date ca simbol al relației de legământ a Israelului modern, adevăratul corn protestant, întocmai cum Constituția sacră a fost dată cornului republican. Domnul îi cheamă acum pe cei o sută patruzeci și patru de mii să se ridice ca o oaste puternică, iar când vor face aceasta, ei vor fi înălțați ca un dar legănat (steag), în timp ce vor fi aruncați în cuptorul încins de șapte ori mai mult.

Icoana aceea reprezintă Legea celor Zece Porunci; de asemenea, îi reprezintă pe aceia care umblă în cuptorul de foc având alături de ei Pâinea cea vie din Cer și, totodată, pe aceia care susțin

învățăturile de temelie simbolizate pe cele două table sacre ale lui Habacuc. Toate aceste simboluri sunt reprezentate în cei doi martori din capitolul unsprezece al cărții Apocalipsa.

Judecata lui Belșatar reprezintă mărturia împotriva ambelor coarne ale fiarei pământului. În vremea acelei judecăți, era o femeie (o biserică) care înțelegea că singurul om din împărăție care putea recunoaște și tâlcui scrierea era Daniel.

Și am auzit despre tine că poți da tâlcuiri și dezlega nedumeriri; acum, dacă poți citi scrierea și-mi poți face cunoscută tâlcuirea ei, vei fi îmbrăcat în purpură, vei avea la gât un lanț de aur și vei fi al treilea stăpânitor în împărăție. Atunci Daniel a răspuns și a zis înaintea împăratului: Darurile tale să rămână ale tale, iar răsplătirile tale dă-le altuia; totuși, voi citi împăratului scrierea și-i voi face cunoscută tâlcuirea.

O, împărate, Dumnezeul Cel Preaînalt i-a dat lui Nebucadnețar, tatăl tău, o împărăție, măreție, slavă și cinste. Și, din pricina măreției pe care i-a dat-o, toate popoarele, neamurile și limbile tremurau și se temeau înaintea lui: pe cine voia, îl omora; și pe cine voia, îl lăsa în viață; și pe cine voia, îl înălța; și pe cine voia, îl cobora. Dar când i s-a înălțat inima și i s-a împietrit duhul în mândrie, a fost coborât de pe tronul său împărătesc și i s-a luat slava. Și a fost izgonit din mijlocul fiilor oamenilor; și inima i s-a făcut asemenea fiarelor, iar locuința lui a fost cu măgarii sălbatici: l-au hrănit cu iarbă ca pe boi, și trupul i-a fost udat de roua cerului, până a cunoscut că Dumnezeul Cel Preaînalt stăpânește peste împărăția oamenilor și că pune peste ea pe oricine voiește El.

I ti, sine nje gov, o Baltazare, nisi ponizio srce svoje, premda si sve ovo znao; nego si se podigao protiv Gospoda nebeskoga; i donesoše pred tebe sudove doma nje gova, i ti, i velikaši tvoji, žene tvoje i inoče tvoje, pili ste vino iz njih; i hvalio si bogove od srebra i zlata, od mjedi, gvožđa, drveta i kamena, koji ne vide, niti čuju, niti znaju; a Boga, u čijoj je ruci dah tvoj i čiji su svi putovi tvoji, nisi proslavio. Tada bi poslan od njega dio ruke, i ovo pismo bi napisano. A ovo je pismo što bi napisano: MENE, MENE, TEKEL, UPHARSIN. Ovo je značenje te riječi: MENE — Bog je izbrojao carstvo tvoje i učinio mu kraj. TEKEL — izvagan si na mjerilima i nađen si lak. PERES — carstvo tvoje razdijeljeno je i dano Midjanima i Persijancima.

Apoi a poruncit Belșatar, și l-au îmbrăcat pe Daniel în purpură, i-au pus un lanț de aur la gât și au vestit despre el că va fi al treilea stăpânitor în împărăție. În aceeași noapte, Belșatar, împăratul caldeenilor, a fost ucis. Și Darius Medul a luat împărăția, fiind în vârstă de aproape șaiszeci și doi de ani. Daniel 5:16–31.

La legea duminicală din Statele Unite, cupa nelegiurii și cupa timpului de probă vor fi pline, pentru națiune și pentru cornul republican apostat și cornul protestant apostat, căci Dumnezeu va fi „numărat” (a șasea) „împărăție și i-a pus capăt”. Ambele coarne, precum și națiunea, vor fi fost „cântărite în cumpănă” (a judecății care are loc în sanctuar) „și găsite prea ușoare”. Statele Unite vor fi atunci „împărțite”, pe măsură ce urmează războiul civil și despotismul, și apoi vor fi date celei de-a șaptea și celei de-a opta împărății din profetia biblică.

„Despre amoriți Domnul a spus: «În al patrulea neam se vor întoarce aici, căci nelegiurarea amoriților nu și-a atins încă deplina măsură.» Deși acest neam se făcea remarcat prin idolatria

și corupția sa, el nu umpluse încă paharul nelegiurii sale, iar Dumnezeu nu avea să dea poruncă pentru nimicirea lui deplină. Poporul trebuia să vadă puterea divină manifestată într-un mod deosebit, pentru ca să rămână fără scuză. Creatorul plin de compasiune era dispus să le îngăduie nelegiuirea până la al patrulea neam. Apoi, dacă nu se vedea nicio schimbare în bine, judecățile Sale aveau să cadă asupra lor.”

„Cu o exactitate infailibilă, Cel Infinit încă ține socoteala tuturor națiunilor. În timp ce mila Sa este oferită prin chemări la pocăință, această socoteală va rămâne deschisă; dar când cifrele ajung la o anumită măsură pe care Dumnezeu a stabilit-o, începe lucrarea mâniei Sale. Socoteala este închisă. Răbdarea divină încetează. Nu mai există niciun apel al milei în favoarea lor.”

“Profetul, privind de-a lungul veacurilor, a avut acest timp înfățișat înaintea viziunii sale. Națiunile acestui veac au fost beneficiarele unor îndurări fără precedent. Cele mai alese dintre binecuvântările cerului le-au fost date, dar împotriva lor sunt scrise mândrie sporită, lăcomie, idolatrie, dispreț față de Dumnezeu și o josnică nerecunoștință. Ele își încheie cu repeziciune socoteala cu Dumnezeu.

„Dar ceea ce mă face să tremur este faptul că aceia care au avut cea mai mare lumină și cele mai mari privilegii au devenit contaminați de nelegiuirea dominantă. Influențați de cei nelegiuitori din jurul lor, mulți, chiar dintre aceia care mărturisesc adevărul, s-au răcit și sunt purtați de curentul puternic al răului. Disprețul general aruncat asupra adevăratei evlavii și sfințeniei îi face pe aceia care nu se leagă strâns de Dumnezeu să-și piardă reverența față de Legea Sa. Dacă ar urma lumina și ar asculta de adevăr din inimă, această Lege sfântă li s-ar părea și mai prețioasă tocmai atunci când este astfel disprețuită și înlăturată. Pe măsură ce lipsa de respect față de Legea lui Dumnezeu devine tot mai vădită, linia de demarcație dintre păzitorii ei și lume devine tot mai distinctă. Dragostea pentru preceptele divine crește într-o clasă pe măsură ce disprețul față de ele crește într-o altă clasă.”

„Criza se apropie cu repeziciune. Cifrele care cresc rapid arată că vremea cercetării lui Dumnezeu este aproape să sosească. Deși Se îndură să pedepsească, totuși El va pedepsi, și aceasta curând. Cei care umblă în lumină vor vedea semnele primejdiei care se apropie; dar ei nu trebuie să stea liniștiți, într-o așteptare nepăsătoare a pieirii, mângâindu-se cu credința că Dumnezeu Își va adăposti poporul în ziua cercetării. Nicidecum. Ei ar trebui să înțeleagă că este datoria lor să lucreze cu sârguință pentru a-i salva pe alții, privind cu credință puternică la Dumnezeu pentru ajutor. „Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit.”

„Aluatul evlaviei nu și-a pierdut cu totul puterea. În vremea când primejdia și descurajarea bisericii sunt cele mai mari, mica grupă care stă în lumină va suspina și va striga din pricina urâciunilor care se săvârșesc în țară. Dar mai ales rugăciunile lor se vor înălța pentru biserică, deoarece membrii ei se poartă după felul lumii.

„Rugăciunile stăruitoare ale acestei puține rămășițe credincioase nu vor fi zadarnice. Când Domnul Se va ridica ca răzbunător, El va veni totodată și ca ocrotitor al tuturor aceluia care au păstrat credința în curăția ei și s-au păzit neîntinați de lume. Tocmai în acest timp Dumnezeu a făgăduit că va face dreptate aleșilor Săi, care strigă către El zi și noapte, deși multă vreme îi

lasă să aștepte.”

„Porunca este: «Treci prin mijlocul cetății, prin mijlocul Ierusalimului, și pune un semn pe frunțile bărbaților care suspină și care strigă din pricina tuturor urâciunilor care se săvârșesc în mijlocul ei.» Acești oameni care suspinau și strigau vestiseră cuvintele vieții; ei muștraseră, sfătuiseră și stăruiseră cu rugăminți. Unii care Îl dezonoraseră pe Dumnezeu s-au pocăit și și-au smerit inimile înaintea Lui. Dar slava Domnului se depărtase de la Israel; deși mulți continuau încă formele religiei, puterea și prezența Sa lipseau.” Testimonies, volumul 5, 208–210.

Cei reprezentați de Daniel, așa cum stătea el înaintea lui Belșațar, care cunosc „Viitorul pentru America”, vor primi atunci „haina stacojie” a lui Daniel, „un lanț de aur” și vor fi proclamați „al treilea cârmuitor în împărăție”. Stacojiul este semnul și culoarea întâiului născut, care primește o parte îndoită din moștenirea Tatălui, care sunt cei o sută patruzeci și patru de mii.

Aceștia sunt cei ce nu s-au întinat cu femeii, căci sunt feciori. Aceștia sunt cei ce urmează Mielul oriunde merge El. Aceștia au fost răscumpărați dintre oameni, fiind cele dintâi roade pentru Dumnezeu și pentru Mielul. Apocalipsa 14:4

Dintre cele două pâini care sunt ridicate ca un semn, întâiul născut (cele dintâi roade) este cel căruia i se pune pe mână un fir stacojiu.

Și s-a întâmplat că, pe când năștea, unul a scos mâna; și moașa a luat și i-a legat la mână un fir stacojiu, zicând: Acesta a ieșit întâi. Și s-a întâmplat că, după ce și-a tras înapoi mâna, iată că fratele său a ieșit; și ea a zis: Cum ți-ai făcut tu ieșire? Spărtura aceasta să fie asupra ta; de aceea i s-a pus numele Fares. Și după aceea a ieșit fratele său, care avea firul stacojiu la mână; și numele lui a fost Zara. Geneza 38:28–30.

첫째로 성경에서 “주홍색”이 언급되는 것은, 유다에게서 난 쌍둥이 가운데 맏아들이며 그 이름의 뜻이 ‘떠오르는 빛’인 “세라”가 먼저 나왔을 때이다. 그 어머니 다말은(창녀 노릇을 하였던 자로서) 유다의 죽은 악한 아들의 아내였다. ‘떠오르는 빛’인 세라는 유다 지파에서 나왔으며, 그의 손에는 주홍색 실이 매여 있었다. “베레스”는 터뜨리고 나오다는 뜻이며, 그는 교황권에서 떨어져 나와 일요일 법령 위기 동안 바벨론에서 나오는 자들을 대표한다.

„Linia stacojie” a fost, de asemenea, semnul care a ocrotit-o pe desfrânată din Ierihon, atunci când cetatea Ierihonului a fost nimicită.

Iată, când vom intra în țară, vei lega această sfoară de ață stacojie la fereastra prin care ne-ai coborât; și vei aduna la tine, în casă, pe tatăl tău, pe mama ta, pe frații tăi și toată casa tatălui tău. Și va fi așa: oricine va ieși pe ușile casei tale în uliță, sângele lui va fi asupra capului său, iar noi vom fi nevinovați; dar oricine va fi cu tine în casă, sângele lui va fi asupra capului nostru, dacă se va ridica vreă mână împotriva lui. Iar dacă vei da în vileag această treabă a noastră, atunci vom fi dezlegați de jurământul pe care ne-ai făcut să-l jurăm. Și ea a zis: După cuvintele voastre, așa să fie. Apoi i-a trimis să plece, și ei au plecat; și ea a legat funia stacojie la fereastră. Iosua 2:18–21.

Scarletul veșmânt al lui Daniel arată că el îi reprezintă atunci pe cei o sută patruzeci și patru de mii, cea dintâi dintre cele două pâini legănate care sunt înălțate. Ca pâini, ele Îl reprezintă pe Pâinea cerului, căruia I s-a dat o mantie stacojie în pretoriu, pe drumul Său spre răstignire. În sala ospățului lui Belșatar, care preînchipuia pretoriul unde lui Isus I s-a dat o mantie stacojie, aceasta este dată aceluia care înțeleg criza care stă chiar înaintea, în „Future for America”.

Apoi ostașii dregătorului L-au dus pe Isus în pretoriu și au adunat în jurul Lui toată cohorta. Și L-au dezbrăcat și I-au pus o mantie stacojie. Matei 27:27, 28.

Veșmântul dat celor reprezentați de Daniel este veșmântul alb al neprihănirii lui Hristos.

Să ne bucurăm și să ne veselim și să-I dăm slavă; căci a venit nunta Mielului, și soția Lui s-a pregătit. Și i s-a dat să fie îmbrăcată în in subțire, curat și alb; căci inul subțire este neprihănirea sfinților. Apocalipsa 19:7, 8.

Veșmântul dat celor reprezentați prin Daniel este deopotrivă stacojiu și alb, căci veșmintele lor au fost spălate cu săpunul nălbitorului, de către nălbitorul din capitolul trei al lui Maleahi, când îi curățește pe fiii lui Levi.

Ar cine poate îndura ziua venirii Lui? și cine va rămâne în picioare când Se va arăta? Căci El este ca focul topitorului și ca săpunul nălbitorului. El va șede ca un topitor și curățitor de argint; îi va curăți pe fiii lui Levi și îi va lămuri cum se lămurește aurul și argintul, ca să aducă Domnului un dar de mâncare în neprihănire. Maleahi 3:2, 3.

Haina este albă, dar numai pentru că a fost spălată în sângele stacojiu al Mielului.

Și de la Isus Hristos, care este martorul credincios, Cel întâi născut dintre cei morți și Domnul împăraților pământului. A Lui, care ne iubește și ne-a spălat de păcatele noastre în însuși sângele Său, și ne-a făcut împărați și preoți pentru Dumnezeu și Tatăl Său, a Lui să fie slava și stăpânirea în vecii vecilor. Amin. Apocalipsa 1:5, 6.

Prima mențiune a unui lanț de aur apare atunci când Iosif este numit în conducerea Egiptului.

Và Pha-ra-ôn phán cùng Giô-sép rằng: Hãy xem, ta đã lập người cai trị trên toàn cõi đất Ai Cập. Rồi Pha-ra-ôn cỡi chiếc nhẫn khỏi tay mình, đeo vào tay Giô-sép, mặc cho người áo vải gai mịn, và đeo dây chuyền vàng nơi cổ người; lại cho người ngồi xe thú nhĩ mà vua có, và người ta hô trước mặt người rằng: Hãy quỳ gối xuống! Như vậy, vua lập người làm kẻ cai trị trên toàn cõi đất Ai Cập. Và Pha-ra-ôn cỡi chiếc nhẫn khỏi tay mình, đeo vào tay Giô-sép, mặc cho người áo vải gai mịn, và đeo dây chuyền vàng nơi cổ người. Sáng-thế Ký 41:41–43.

Motivul pentru care Iosif a fost numit de Faraon stăpânitor peste Egipt a fost acela că Iosif putea tâlcui visul lui Faraon despre „șapte vremi”, în legătură cu suflarea nimicitoare a „vântului de răsărit”.

Iar Faraon a zis către Iosif: „În visul meu, iată, stăteam pe malul râului. Și, iată, din râu au ieșit șapte vaci, grase la trup și frumoase la înfățișare; și pășteau într-o pajiște. Și, iată, după ele au ieșit alte șapte vaci, sărace și foarte urâte la înfățișare și slabe la trup, cum n-am văzut în toată țara Egiptului de atâta urățenie. Și vacile slabe și urâte la înfățișare au mâncat pe cele dintâi

șapte vaci grase. Și, după ce le-au mâncat, nu se putea cunoaște că le mâncaseră; ci erau tot urâte la înfățișare, ca la început. Atunci m-am trezit. Și am văzut în visul meu, și, iată, șapte spice au crescut pe un singur pai, pline și bune. Și, iată, șapte spice, vestejite, subțiri și arse de vântul de răsărit, au răsărit după ele. Și spicele subțiri au înghițit pe cele șapte spice bune. Și am spus aceasta magilor; dar nu era nimeni care să mi le tâlcuiască.” Și Iosif a zis lui Faraon: „Visul lui Faraon este unul singur: Dumnezeu i-a arătat lui Faraon ce este gata să facă.” Geneza 41:17–25.

Iosif a tâlcuit visul lui Faraon potrivit principiului „linie peste linie”, căci mai întâi l-a înștiințat pe Faraon că cele două vise erau unul singur. Apoi a tâlcuit cuvântul „șapte”, care era asociat cu „vacile” și cu „spicele”, ca simboluri. Cuvântul „șapte” din pasaj este același cuvânt tradus prin „șapte vremi” în Leviticul douăzeci și șase. Iosif a tâlcuit „șapte” ca simbol al șapte ani, sau al două mii cinci sute douăzeci de zile. Atât Iosif, cât și Daniel tâlcuiiau un simbol al celor „șapte vremi” din Leviticul douăzeci și șase.

Mu nzozizi za Farawo, inzara yatewe n'amahundo y'ingano “yahiye bitewe n'umuyaga uturutse iburasirazuba.” Umurongo ku wundi, nk'uko Yosefu abyifashisha mu buryo butaziguye, “umuyaga w'iburasirazuba” ugaragaza ko ari Islamu itera igihe cy'inzara n'ihungabana ry'ubukungu bitangira igihe Yosefu na Daniyeli bahabwa urunigi rwa zahabu, ruhagarariye kuzamurwa kw'ibendera ry'ikirango ku isi (Misiri ya Yosefu), no guhamagarira izindi ntama z'Imana gusohoka i Babuloni (ha Daniyeli).

Cele două coarne ale Statelor Unite sunt reprezentate prin toate puterile profeției biblice care sunt prezentate ca două națiuni. Aceasta ar include Franța, care constă, din punct de vedere profetic, din Sodoma și Egipt, și Israelul, care a fost alcătuit din împărățiile de nord și de sud, precum și Imperiul Medo-Persan. Cele două coarne ale Medo-Persiei din capitolul opt al cărții Daniel arată că unul dintre coarnele împărăției se ridică la urmă.

Atunci mi-am ridicat ochii și am văzut; și iată că înaintea râului stătea un berbec care avea două coarne; și cele două coarne erau înalte, dar unul era mai înalt decât celălalt, iar cel mai înalt a crescut cel din urmă. Daniel 8:3.

Cele două coarne ale Medo-Persiei reprezintă cele două coarne ale fiarei care se ridică din pământ și, prin urmare, unul dintre coarnele fiarei care se ridică din pământ trebuie să fie mai înalt și să se ridice mai târziu. La vremea sfârșitului, în 1798, a început domnia fiarei care se ridică din pământ, iar cornul Protestantismului a fost dus la Muntele Carmel de către profetul Ilie, reprezentat de William Miller. Trebuia să aibă loc o confruntare care să manifeste o deosebire între profetul adevărat și profetul mincinos, lucru care urma să se împlinească la testul de pe Muntele Carmel, care a avut loc din 11 august 1840 până la 22 octombrie 1844.

Adventismul millerit a fost identificat, prin providență, ca adevăratul proroc, în același timp în care denominațiunile protestante ale Statelor Unite s-au întors la Roma papală și au devenit fiicele ei. În 1863, adevăratul corn protestant al adventismului millerit s-a întors la aceeași comuniune cu protestantismul apostat, revenind la aceeași metodă coruptă de studiu al Bibliei ca protestantismul apostat, pe măsură ce își începeau lucrarea progresivă de respingere a soliei lui Ilie. În aceeași

perioadă a început Războiul Civil din Statele Unite. (Observați că, atunci când Duhul Sfânt este respins, celălalt duh preia controlul, iar rezultatul este întotdeauna războiul.) Națiunea a fost atunci literalmente, politic și profetic divizată. Cornul republicanismului avea, din acel moment înainte, să se afle într-o luptă tot mai intensă între două partide politice principale.

Kubva muna 1863, chiratidzo chekupatsanuka, nokuti gore iroro ndiro rakanga riri pakati chaipo pehondo yevagari vemo pakati peNorth neSouth, pakauyiswa mapoka maviri ezvematongerwo enyika enyanga yeRepublican uye mapoka maviri enyanga yePurotesitendi, ayo aisanganisira mapato eDemocratic neRepublican, pamwe nevaPurotesitendi vakatsauka vanochengeta Svondo nevanochengeta Sabata. Kupatsanuka kwakapetwa kaviri kwenyanga ipi neipi kwakaritidzwa mumazuva aKristu nevaSadhusi nevaFarisi. Rimwe boka rakaramba pachena misimboti yekutanga, uye rimwe rakazviti rinoitsigira misimboti yekutanga, asi pakupedzisira rakaitisiva netsika nemagariro avanhhu.

Na data de 11 de setembro de 2001, o período de prova da imagem da besta foi iniciado profeticamente, e atinge o seu clímax na lei dominical, ou na festa de embriaguez de Belsazar. A lei dominical é a marca que identifica que a combinação de igreja e Estado está plenamente desenvolvida. Nesse ponto, os dois chifres do republicanismo apóstata e do protestantismo apóstata tornam-se um só chifre apóstata, e é então que Daniel é feito o terceiro chifre, ou terceiro governante, ou o verdadeiro chifre protestante que sobe por último e é mais elevado, pois é então que ele é levantado como um estandarte.

یک مایا یرخ ای ابن امامت، رطس رپ رطس مکنوویک، سی رطس یه کیای یک تبوبن لی ایناد روا فیسویا یک مالسا۔ ایل ناچہپ وک ”ونامز تاس“ وت اھکید سے اس بج عن ونود ناسی۔ ہر رک یہ ناشن ریبعیت یک سا وک نوعرف روا رضش لب مو بج، ہے یہ آردنا سے سے چیین کے راوید ”اوه یقرشم“ ین اوغرا“ اک یزابتسار یک حیسم مو۔ ہے ایک ”لبقتسم سے یل کے مکیرم“ مک سی۔ ے ترک مہارف ایگ ای انب اس ای سے ملیسو کے نوخ کے حیسم روا ہے ”بج دیفس“ وج، سی۔ ے ئوہ ے نہپ ”بج رپ روط کے، ریجنز یرہنس ای، جات کیای روا سی۔ ے تاج کے دن لب رپ روط کے مَلَع کیای مو۔ ے سے بس روا ہے اتا رپ یدن لب ہدایز وج سی۔ ے تاج نب مکاح ے رسیت مو بج، سی۔ ے تاج کے یک رہاظ۔ ے اتا می رخ آ

Vom continua cu Daniel, capitolul șase, în articolul următor.

„În acea din urmă noapte de nebunie dezlănțuită, Belșatar și mai-marii săi umpluseră măsura vinovăției lor și a vinovăției împărăției caldeene. Mâna restrictivă a lui Dumnezeu nu mai putea îndepărta răul iminent. Prin providențe felurite, Dumnezeu căutase să-i învețe respectul față de Legea Sa. «Am fi vrut să vindecăm Babilonul», a declarat El despre aceia a căror judecată ajungea acum până la cer, «dar nu s-a vindecat.» Ieremia 51:9. Din pricina ciudatei perversității a inimii omenești, Dumnezeu găsisese în cele din urmă necesar să rostească sentința irevocabilă. Belșatar trebuia să cadă, iar împărăția lui trebuia să treacă în alte mâini.” Profeți și regi, 530.